

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEMREPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Občanské sdružení Obchvat,** se sídlem Stojanova 7, Znojmo, zastoupeného JUDr. Jiřím Bílým, advokátem se sídlem Rudoleckého 25, Znojmo, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu,** se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2005, čj. JMK 27288/2005 OÚPSŘ, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2007, čj. 31 Ca 20/2006 - 94,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2007, čj. 31 Ca 20/2006 - 94, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 10. 10. 2005, čj. JMK 27288/2005 OÚPSŘ, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti územnímu rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odboru výstavby (stavební úřad), ze dne 18. 4. 2005, čj. Výst.: 25d 1001517/2005-Hm Rozh, kterým bylo povoleno umístění stavby „silnice I/38 Znojmo-obchvat, 1. stavba, na pozemcích v katastrálním území Znojmo-město, Dobšice u Znojma, Kuchařovice“. Obě rozhodnutí byla žalobci doručena veřejnou vyhláškou podle § 42 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) za použití § 26 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou podanou dne 13. 12. 2005 u Nejvyššího správního soudu (k poštovní přepravě dne 12. 12. 2005), který ji usnesením ze dne 5. 1. 2006, čj. Na 383/2005 - 9, postoupil věcně a místně příslušnému Krajskému soudu v Brně. Po nabytí právní moci tohoto usnesení byla žaloba dne 27. 1. 2006 předána krajskému soudu.

Krajský soud usnesením ze dne 15. 11. 2007, čj. 31 Ca 20/2006 - 94, žalobu odmítl jako opožděnou [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] s tím, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vyvěšeno na úřední desce žalovaného dne 7. 11. 2005, účinky doručení nastaly patnáctým dnem po vyvěšení, tj. dne 22. 11. 2005. Lhůta pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. uplynula žalobci v pondělí dne 23. 1. 2006. Krajský soud pak uzavřel, že žalobce podal žalobu u věcně nepříslušného soudu a tato žaloba byla dodána věcně a místně příslušnému soudu teprve po uplynutí dvouměsíční lhůty k jejímu podání. Krajský soud podepřel svůj názor i odkazem na rozsudek Nejvyššího správní soudu ze dne 27. 8. 2003, čj. 2 Ads 10/2003 - 62 (www.nssoud.cz).

Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Namítl, že pro doručení rozhodnutí veřejnou vyhláškou nebyl v dané věci důvod. Stěžovatel a ostatní osoby, které proti rozhodnutí stavebního úřadu brojily odvoláním, neznaly přesně datum, kdy bylo o jejich odvolání rozhodnuto, ani kdy bylo veřejnou vyhláškou oznámeno, jak bylo o odvolání rozhodnuto. Stěžovatel dále poukázal na to, že okruh účastníků původního správního řízení byl jednoznačně dán, všichni účastníci uvedli svá bydliště a u občanského sdružení byla přesně označena oprávněná osoba k jeho zastupování. Podle stěžovatele je proto velmi sporné, zda bylo na místě doručování veřejnou vyhláškou a od kdy stěžovateli plynula lhůta k podání žaloby. Podle § 26 odst. 1 správního řádu se doručování veřejnou vyhláškou mohlo aplikovat tehdy, pokud nebyl znám okruh účastníků nebo jejich pobyt, nebo pokud tak stanovil zvláštní právní předpis. Taková situace však podle stěžovatele však v dané věci nenastala.

Stěžovatel dále uvedl, že správním rozhodnutím došlo k porušení jeho práv a práv dalších osob a zrekapituloval průběh předcházejícího správního řízení. Odmítnutí žaloby, podané prostřednictvím Nejvyššího správního soudu ke Krajskému soudu v Brně, s odkazem na uplynutí lhůty k jejímu podání, po téměř dvou letech od jejího podání, považuje stěžovatel za porušení práva na spravedlivý proces. Stěžovatel se také domnívá, že podáním žaloby u Nejvyššího správního soudu a jeho následným postoupením věcně a místně příslušnému soudu došlo k zachování lhůty a žaloba byla podána včas.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal usnesení krajského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

Rozhodnutí žalovaného (stejně jako přecházející územní rozhodnutí) bylo stěžovateli doručeno podle § 42 odst. 2 stavebního zákona veřejnou vyhláškou. K podmínkám doručení územního rozhodnutí pomocí veřejné vyhlášky se Nejvyšší správní soud již v minulosti vyjádřil (viz např. rozsudek ze dne 4. 9. 2003, čj. 7 A 178/2002 - 36, č. 117/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002 - 42, č. 950/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 26. 9. 2007, čj. 5 As 78/2006 - 95, www.nssoud.cz) a na svá předchozí rozhodnutí v podrobnostech pro stručnost odkazuje. V nyní posuzované věci se jednalo o stavbu silničního obchvatu, kterou lze jejím charakterem podřadit pod kategorii liniových staveb, u nichž oznamování územního rozhodnutí veřejnou vyhláškou stavební zákon výslovně předpokládá (§ 42 odst. 2 věta první, stavebního zákona).

Nejvyšší správní soud se již dříve vyjádřil i k účinkům doručení veřejnou vyhláškou (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2004, čj. 6 A 100/2002 - 74, č. 449/2005 Sb. NSS, související rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 487/03, http://nalus.usoud.cz, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, čj. 3 As 45/2006 - 87, www.nssoud.cz) a i zde v podrobnostech pro stručnost na svou předchozí judikaturu odkazuje. V nyní posuzované věci ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutí žalovaného bylo na úřední desce vyvěšeno dne 7. 11. 2005 a sňato dne 24. 11. 2005. K účinkům doručení došlo dne 22. 11. 2005, lhůta pro podání žaloby uplynula dne 23. 1. 2006. Stěžovatel podal žalobu u věcně nepříslušného Nejvyššího správního soudu, resp. k poštovní přepravě, dne 12. 12. 2005. Nejvyšší správní soud postoupil (doručil) žalobu věcně a místně příslušnému Krajskému soudu v Brně dne 27. 1. 2006.

Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.) lze podat ve lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s. a podle citovaného ustanovení je lhůta zachována i tehdy, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Zároveň je ve smyslu § 40 odst. 4 s. ř. s. lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence. Zatímco v případě podání žaloby správnímu orgánu je zachování lhůty vázáno na konkrétní správní orgán, který vydal napadené rozhodnutí, v případě soudu § 40 odst. 4 s. ř. s. takové omezení nezná. Je tedy nutno uzavřít, že platí obecné pravidlo, podle nějž k zachování lhůty postačuje podání žaloby i jinému než věcně či místně příslušnému soudu. Toto obecné pravidlo může být omezeno zvláštním ustanovením, jako je tomu např. v případě kasační stížnosti, která musí být ve smyslu § 106 odst. 4 s. ř. s. podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal, a citované ustanovení zároveň výslovně stanoví zachování lhůty v případě podání kasační stížnosti u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud pro úplnost podotýká, že za zvláštní ustanovení ve vztahu k § 40 odst. 4 s. ř. s., jakým je již zmiňovaný § 106 odst. 4 s. ř. s., nelze považovat § 7 s. ř. s., upravující příslušnost soudů. Otázka věcné a místní příslušnosti představuje relativně samostatnou procesní otázku, jejíž vyřešení může být i mezi jednotlivými soudy sporné a procesní předpisy upravují postup soudu, který má za to, že není věcně či místně příslušný k vyřízení u něj podaného návrhu (srov. § 7 odst. 6, 7 s. ř. s. pro postup soudů v rámci správního soudnictví, příp. § 104b o. s. ř. pro postup soudů rozhodujících v občanském soudním řízení). Citované ustanovení však nijak neupravuje otázku důsledků, plynoucích

z podání adresovaného nepříslušnému soudu (takovéto důsledky upravuje např. § 104b odst. 2 poslední věta o. s. ř.). V tomto směru je tedy třeba za neexistence jiného zvláštního ustanovení vycházet z obecného pravidla § 40 odst. 4 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud pouze na okraj poukazuje na obdobný právní názor, který za podobné procesní situace zaujal Vrchní soud v Praze v rozhodnutí ze dne 24. 2. 1995, sp. zn. 4 Cdo 42/94, č. 6/97 Sb. NS. Zároveň Nejvyšší správní soud konstatuje, že právní názor vyslovený v jeho rozhodnutí ze dne 27. 8. 2003, čj. 2 Ads 10/2003 - 62 (www.nssoud.cz), na něž se odvolal krajský soud, není v posuzované věci relevantní. Nejvyšší správní soud totiž v citovaném rozhodnutí aplikoval § 250m odst. 2 o. s. ř. v tehdy účinném znění, podle kterého se návrh podává u příslušného soudu. Na rozdíl od nyní posuzované věci tedy byla aplikována úprava, která podmínku příslušnosti výslovně stanovila.

Stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného v zákonné lhůtě, jakkoliv tak učinil u věcně nepříslušného Nejvyššího správního soudu. Skutečnost, že Nejvyšší správní soud postoupil věc krajskému soudu již po uplynutí lhůty pro podání žaloby, není z hlediska posouzení včasnosti žaloby relevantní. Krajský soud, který posoudil žalobu jako opožděnou, proto pochybil a zatížil své rozhodnutí nezákonností, proti níž stěžovatel důvodně brojil kasační stížností.

Pouze na okraj Nejvyšší správní soud připomíná, že napadá-li kasační stížnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby, omezuje se přezkum Nejvyššího správního soudu na opodstatněnost naplnění důvodu obsaženého v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud shledal napadené usnesení krajského soudu nezákonným, proto je zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm krajský soud rozhodne vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2008

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu